

ŽELEZNIČNÍ MOST V KOVÁRECH

Mnozí z vás jistě zaregistrovali výměnu železničního mostu v Kovárech. Ten původní, který již nesplňoval technické parametry pro vlakovou dopravu, odkoupila obec za cenu šrotu. I když pro něj nemáme nyní konkrétní využití, přišlo nám líto nechat zničit kvalitní konstrukci, která může v budoucnosti sloužit jako lávka přes některý z našich potoků.

ZÁKOLANSKÁ POLÍVKA

Vaření polévek je již třetím rokem oblíbenou záležitostí, při které se kromě samotného pokrmu konzumují nové nápady a myšlenky, jak si zpříjemnit život v obci. Pro ty, kdo se ještě nepřidali, připomínáme, že vařit může každý, koho to baví. Podává se vždy v úterý a v pátek od 8 hodin v klubovně na Obecním úřadu za 30 - 40 Kč, a to včetně pečiva. Dát si můžete i kávu a navíc se poznáte se svými sousedy a dozvíte se, co vše se v Zákolanech děje. Na polívkách plánujeme brigády, plesy, masopusty a další akce, ale především si vyměňujeme názory, což je vždy užitečné. Nebojte se polívkářů, oni se na vás těší.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

OHŇOSTROJ

Novoroční oslavy patří bezesporu k tradicím celého světa. A jejich součástí jsou menší či větší ohňostroje. Většina z nás si koupí alespoň jednu rachejtli nebo prskavku a s úderem půlnoci posledního dne roku přivítá světelným symbolem rok nadcházející. Bohužel se této novoroční zábavy nezúčastní děti, které již povětšinou spí.

Protože je v Zákolanech dětí čím dál více, rozhodli jsme se uspořádat ohňostroj – tak, jako je to běžné ve většině měst – v odpoledních hodinách na Nový rok. A zveme tímto ke spolupráci každého, komu se tato myšlenka líbí. Abychom měli ohňostroj opravdu pěkný, prosíme o příspěvek. Obec pak znásobí vybrané peníze 100%, takže čím více vybereme, tím větší bude ohňostroj. Kdo chcete přispět – třeba i stokorunou – kontaktujte Obecní úřad.

KALENDÁŘ AKCÍ

PROSINEC - ÚNOR

**24.12. 22:00 VÁNOČNÍ ZPÍVÁNÍ
NA TRNĚNÉM ÚJEZDU**

24:00 PŮLNOČNÍ NA BUDČI

7.1. BENÁTSKÁ NOC
III. školní a obecní ples (sál v Kolči)

25.2. MASOPUST
start na Trněném Újezdu

BUDOU NA VESNICÍCH MODRÉ ZÓNY?

Jak to letí... Pamatuji si, když představenstvo naší obce v devadesátých letech řešilo, jak přimět občany, aby si uklidili stavební materiál před svými domy. Dnes nám to již připadá divné, ale v té době bylo poměrně obvyklé využívat veřejné prostranství podle libosti.

Asi tak stejně jako nám dnes připadá normální zaparkovat po příjezdu z práce před svým domem. To znamená

na veřejném prostranství. Když si vybíráme nové auto, přemýšlíme nad palivem, obsahem, barvou, velikostí, ale už ne nad tím, kde budeme parkovat. A to je právě ten problém. Před třiceti lety stačilo, aby se rozšířila myšlenka tehdejšího zastupitelstva, že se skladování stavebního materiálu na veřejném prostranství zpoplatní - do pár týdnů bylo vše uklizeno.

Dnes to zřejmě tak rychle nepůjde. Tehdy připadalo sotva jedno auto na dům, dnes je běžné, že jakmile naše dítě dostane řidičák, do týdne něco řídí. Na obecním úřadu nám tedy nezbyvá nic jiného, než v následujícím roce otevřít debatu „Co s tím“. Ono se totiž nejedná jen o to, že to u nás začíná vypadat jako v Dejvicích, a že parkující auta hyzdí naši obec. Ale tady jde již o bezpečnost a majetkovou újmu nás všech.

Kupříkladu řada nevhodně parkujících aut musí objíždět popeláři. Kola jejich těžkého auta pak lámou krajnici. Zajímavé je, že majitel auta, který má před svým domem polámanou silnici neváhá a běží na obec, aby s tím něco dělal. U nás na Trněném Újezdu je problém asi největší, i když v Kovárech a v Zákolanech bychom několik takových míst našli také. Auta zde na místních komunikacích často vytvářejí nepřehlednou skrumáž a řidič, který se mezi nimi proplétá, pak může velice snadno přehlédnout malé dítě, nebo i někoho z nás - a problém je na světě.

Vůbec se nezmiňuji o možných komplikacích při příjezdu hasičů, či záchranky. Lidé se dokonce naučili parkovat při hlavní silnici, která je zde úzká a přilehlé domy a plochy nedovolují chodcům uskočit. A to navzdory tomu, že jim to nedovoluje dopravní značení. Když k nám přijede návštěva, nenapadne nás vyjít před dům a ukázat kde má zaparkovat. To vše je zčásti pohodlnost a z části bezohlednost. Řada z nás má totiž dostatečně velké dvorky a vjezdy do nich. Obec již začala částečně tento problém řešit. Například podmínkou stavebního povolení či rekonstrukce je vybudování stání pro všechny automobily na vlastním pozemku.

Jaká jsou další řešení? S těmi, co porušují dopravní značení, to bude jednoduché. S ostatními bychom se rádi pokusili o dialog. Počítejme tedy s tím, že se tato otázka bude muset v následujícím roce řešit. Pomozte nám ji vyřešit. Pokud totiž před ním budeme zavírat oči, asi obci nezbyde nic jiného, než před domy namalovat modré zóny. A to pouze tam, kde parkovat lze. Ale na většině míst to nepůjde a aut jistě ubývat nebude, právě naopak.

Přeji všem krásné vánoční svátky a bezpečný celý nadcházející rok.

Jiří Šup

VZPOMÍNÁME

V předvánočním čase nás zastihly i smutné zprávy. Po dlouhé nemoci nás dne 11. listopadu opustil náš soused z Trněného Újezdu, pan Václav Vlasák. Vzpomínají na něj nejen manželka Růžena, děti, vnoučata a další příbuzní, ale i všichni, kterým byl kamarádem a přítelem.

Řada z nás bude nosit navždy v srdci vzpomínku na neúnavného šířitele víry a úcty k národním patronům, na našeho dlouholetého faráře, pátera Jaroslava Ptáčka O. Cr. Jako duchovní správce farnosti Budče se v letech 1986 - 2008 přičinil o znovuoobnovení tradice Svato-václavských slavností a půlnočních mší. Nejen věřící jej vnímali jako symbol morálních hodnot a čistoty duše. Je nám nesmírnou ctí, že si pater Ptáčka v červnu tohoto roku vybral právě Budeč, aby se zde u příležitosti 65. výročí svého svěcení setkal s přáteli, kolegy a se svými farníky. Zemřel v tichosti ve věku 89 let dne 15. listopadu.

Že si pater Ptáčka v červnu tohoto roku vybral právě Budeč, aby se zde u příležitosti 65. výročí svého svěcení setkal s přáteli, kolegy a se svými farníky. Zemřel v tichosti ve věku 89 let dne 15. listopadu.

LADISLAV ZÁPOTOCKÝ BUDEČSKÝ

Zatímco Antonín Zápotocký je v Zákolanech díky své soše v centru obce všeobecně známou osobností, stranou pozornosti neprávem zůstává jeho otec Ladislav, jehož sté výročí úmrtí jsme si připomenuli 16. prosince. Narodil se 12. ledna 1852 v Praze, kam se rodina Zápotockých, která od roku 1770 bydlela v Kovárech čp. 12, přestěhovala v roce 1849. Vyučil se krejčím a záhy se začal angažovat ve prospěch zlepšení životní situace dělníků. Zapojil se do politického hnutí, jehož cílem bylo prosadit politická práva, sociální jistoty, a důstojný život pracujících kteří se v době industriálního rozvoje hromadně stěhovali do měst. Přispíval do dělnických periodik, stal se spolu s J. B. Peckou spoluzakladatelem české sociálně demokratické strany. Za svou činnost byl v roce 1884 vypovězen z Prahy do rodné obce Zákolany, kde se vedle krejčovské živnosti angažoval ve společenském dění – stojí u zrodu Vzdělávacího a podpůrného spolku, Sokola, či Společnosti přátel staroslavné Budče. S manželkou a pěti dětmi žije postupně v několika domech, nakonec pak v čp. 38. V roce 1901 se po sedmácti letech vrací do Prahy, kde také v roce 1916 umírá.

Jméno Ladislava Zápotockého je dnes neprávem spojováno s komunistickým režimem, který zdeformoval a zneužil původní myšlenky politické rovnosti. Přesto právě takovým lidem, jako byl Ladislav Zápotocký vděčíme za dnes již tak samozřejmou věc, jako je právo volit!

Čas strávený zpěvem se do života nepočítá

Zleva: Roman Klimt, niněra. Radek Hlinka, barel **basu**. **Uprostřed** Adam Janoušek, **hoboj**. Josefina Ondráčková, **housle**. Romana Ondráčková, harmonika.

Úvodní slovo

Milí sousedé,
na přípravu tohoto čísla jsem se hodně těšil, protože hudba je pro mě zázrak - tak levný a všem dostupný, že stačí otevřít ústa. A přitom zázrak tak mocný, že vás vytáhne na oběžnou dráhu, vystřelí ke hvězdám, protáhne černou dírou a nakonec vás jemně posadí zpátky domů. Hudba spojuje lidská srdce. Odstraňuje veškeré hranice. Domluvíte se s ní po celém světě. K tomu jaksi bokem léčí duši, tělo i mysl.

Osobně považuji tóny za medicínu 21. století, a většina muzikoterapeutů se mnou bude souhlasit. Nemyslím léčení ve smyslu „na zlomenou ruku je nejlepší Mozart“. Medicína to je spíš preventivní - když se naladíš, zharmonizuješ s universem a zazníš čistým tónem, k doktorovi už nikdy nemusíš. Alzheimer s infarktem, mrtvice s cukrovkou, rakoviny a další čerchmanti se pak časem odeberou ruku v ruce do zaprášených kronik.

Mnoha učeným lidem jsem musel naslouchat, než jsem si dokázal představit, že všechno ve vesmíru má vibrační podstatu - stejně jako hudba. Že cihla, o kterou jste si právě ukopli palec, je vlastně taková hodně zpomalená písnička, kterou ucho neslyší. A že změnou rezonance dokážeme měnit i hmotu.

Ale co. Ať už věříte čemu chcete, pojďme si společně zahrát a zazpívat. Tím ještě nikdo nic nepokazil.

Ondřej Klouček

ROZHOVOR SE ZÁKOLANSKÝMI MUZIKANTY

Hudba má léčivou sílu

V BIBLI SE DOČTEME, ŽE LIDÉ KDYSI MLUVILI JEDNÍM JAZYKEM. PAK ALE POSTAVILI PRO VLASTNÍ SLÁVU BABYLONSKOU VĚŽ A BŮH JE ZA JEJICH PÝCHU ZTRESTAL ZMATENÍM JAZYKŮ. TAK SI LIDÉ NA SVĚTĚ PŘESTALI ROZUMĚT A TO DOKONCE I NĚKDY, KDYŽ MLUVÍ STEJNOU ŘEČÍ. ZATO HUDBA BYLA, JE A BUDE SROZUMITELNÁ BEZ OHLEDU NA NÁRODNOST, VĚK ČI VYZNÁNÍ. JE VŮBEC NEJSTARŠÍ FORMOU DOROZUMÍVÁNÍ A PROVÁZÍ NÁS OD NEPAMĚTI. O JEJÍM VÝZNAMNÉM POZITIVNÍM VLIVU NA EMOČNÍ ŽIVOT ČLOVĚKA JE NAPSÁNA ŘADA ODBORNÝCH STUDIÍ - A VŠECHNY SE SHODUJÍ V TOM, ŽE SE BEZ HUDBY NEOBEJDEME. „HUDBA VELMI PROSPÍVÁ ZDRAVÍ, KDYŽ JI NÁLEŽITĚ UŽÍVÁME.“ NAPSAL JIŽ V 6. STOLETÍ PŘED NAŠÍM LETOPOČTEM ŘECKÝ FILOZOF PYTHAGORAS. POKUD JE TOMU OPAVDAU TAK, JSME NA TOM V ZÁKOLANEC OPAVDAU DOBRĚ.

Ve vánočním vydání Budečských rozhledů jsme se proto rozhodli dát prostor pěti osobnostem, díky kterým je hudba a zpěv v naší obci téměř všudypřítomná. Jsou to:

Romana Ondráčková - učitelka na ZŠ je v současné době na mateřské dovolené. V Zákolanech si bez ní nedovedeme představit Masopust, hudební vystoupení dětí či půlnoční vánoční zpívání na Budči.

Vladimír Vlasák - zákolanský rodák, profesor katedry bicích nástrojů na HAMU. Pátým rokem pořádá Zákolanské koncertní léto.

Roman Klimt - operní zpěvák a učitel hudby. Známe jej především z koncertů středověké hudby, ale i z masopustních průvodů.

Hanuš Bartoň - hudební skladatel, klavírista a profesor skladby na HAMU. Od roku 2015 bydlí v Trněném Újezdu a spolu se svou manželkou Janou nám už připravil několik mimořádných hudebních zážitků.

Míra Barabáš - všestranný muzikant, člen několika hudebních uskupení, z nichž některé jsme měli možnost přivítat v Piance Dalibor.

ČÍM JE PRO VÁS HUDBA? CO SE VE VÁS DĚJE, KDYŽ ZAZNÍ PRVNÍ TÓN?

Romana: V tomto vánočním rozhovoru se považuji spíše za zástupce všech zákolanských muzikantů „šumařů“, kteří nikdy hru na nástroj nestudovali, jejich technika je nedokonalá, ale přesto hrají s chutí a rádi. Nedá mi to neminovat alespoň některé, se kterými se ke zpívání při různých příležitostech scházíme a bez nichž by možná byly Zákolany o trochu smutnější a mň rozezpívané - manželé Hlinkovi, kominík Honza, kytarista Jindra, zpěvák Ondra a všichni, kteří zpívají první i druhé (a mnohdy i třetí) hlasy. Když se pak k tomu přidají profi hudebníci (při masopustu třeba Adam s hobojem, Jana na housle, Roman na šalmaj), je to pak spousta hudby. A já vlastně zažívám jen radost ze společného muzicírování. Beze slov, bez velkých zkoušek si rozumíme, doplňujeme se a je nám spolu dobře.

Někdy při prvním tónu mě napadá „hlavně, ať to dohrajeme do konce“, ale většinou je to pocit asi opravdového štěstí, že jsem obklopena lidmi, se kterými je dobře a můžu se podílet na tak krásné věci jako společná hudba. Trochu je to pocit „jedna duše - jedno tělo.....“.

Pokračování na str. 2

dokončení ze str. 1

Vladimír: Když řeknu, že hudba byla vlastně můj celý život, nebudeš mi věřit. To ale není pouze fráze. Znamená to minimálně 80 let krásného života s hudbou. Pro **další** vývoj bychom s velkým úspěchem potřebovali velmi mnoho prostoru, ale to asi není cílem tohoto rozhovoru. Proto jen velmi stručně. Byl jsem 7 let v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého, 35 let v Symfonickém orchestru hl. m. Prahy, 30 let na pražské konzervatoři a 12 let na katedře bicích nástrojů HAMU.

A co jsem cítil po prvním odeznělém tónu? To záleží na čase, kdy k tomu došlo. Když jsem vzal poprvé do ruky housle **a** zatáhl smyčcem, ozval se příšerný zvuk. Myslel jsem, že se to nemohu nikdy naučit. O několik let později jsem se naopak při hraní cítil čím dál tím šťastnější. Ve hře na bicí nástroje jsem se stále zdokonaloval a ačkoliv jsem se vyučil elektro-technikem, stačil jsem k tomu vystudovat pražskou konzervatoř.

Roman: Je to pokyn: přestaň na chvíli všechno šrotovat rozumem, přestaň se tak úzkostlivě kontrolovat, zapomeň na své ego, otevři se, vnímej, dej průchod pocitům, nech se strhnout a unášet.

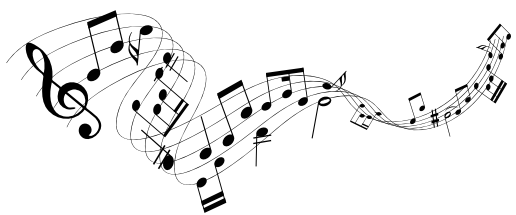
Samozřejmě se občas stane, že po chvíli člověk zjistí, že směr, kterým je unášen není tak docela pro něj, ale to nevadí, vždycky je vedle nějaký fajn bar **a** kdyby bylo nejhůř, taky tam nejspíš mají i východ.

Hanuš: To je příliš obsáhlá otázka, na kterou se dá odpovědět mnoha způsoby. Obecně je pro mě hudba specifickou výpovědí o našem světě a lidských emocích. Je nejabstraktnější ze všech umění, pokud neberu v potaz textovou složku vokální hudby.

Když zazní první tón, nevím nic o tom, co se bude dít, čekám. Důležité jsou souvislosti, do kterých se ten první tón dostane. Pak se možná budu nudit nebo budu nadšený. Když je to hudba, kterou už znám, čekám na to, jak přesvědčivě a osobitě ji muzikanti zahrají nebo zazpívají.

Míra: Hudba je pro mě naprosto vším. Neodvedu si představit den, kdy bych hudbu alespoň neposlouchal. Od patnácti let jsem hrál snad všechny žánry, na které vzpomenu – od pohřbů přes zábavy, **různé kapely až po symfonie**. A ze všeho jsem si odnesl něco. Poslední dobou objevuji klasickou hudbu, zvlášť mě fascinuje Šostakovič, ale mé srdce patří jazzu a funky.

Když zazní první tón, svět přestane existovat a je jenom hudba. Je to něco mezi nebem a zemí – mimo realitu.

JAKÝ HUDEBNÍ NÁSTROJ JE VÁM NEJBLIŽŠÍ? ČÍM TO MŮŽE BÝT?

Romana: Od malička jsem chtěla hrát na akordeon – nevím vlastně ani proč. Chodila jsem tři roky ke svému učiteli z první třídy. Byl to ten klasický PAN učitel – hrál na klavír, housle, flétnu, akordeon, v kostele na varhany. Ten mi dal základy hry. V šesté třídě jsem uložila harmoniku na půdu a znovu na ni vlastně sáhla až před třemi lety při přípravě prvního masopustu v Zákolanech. Harmonika – akordeon – držky – to je skvělý nástroj, utáhne celou hospodu, průvod, dá s ním chodit, sedět, stát. Ale proč jsem si ho vlastně vybrala? Možná už jsem měla předtuchu, že se budou jednou v Zákolanech hodit...

Vladimír: Jak bylo za mého dětství zvykem, začal jsem s **houslemi a** už ve 12 letech jsem se začal učit na bicí nástroje. Měl jsem je velmi rád. Nejdříve v dechovce, poté v jazzové kapele (která hrála velmi dobře), v triu, (housle, akordeon a bicí nástroje), a dokonce jsme během druhé světové války hráli na Trňáku u Brudnů ochotnický operety a tamtéž doprovázeli i taneční kurzy. Z toho vyplývá, jaké nástroje jdou moje nejoblíbenější. Mluví v množném čísle, protože bicích nástrojů je téměř nespočítatelně. Možná více než 500. Je téměř nemožné je vyjmenovat **a** tím spíš je technicky zvládnout. Možná proto jsou mi bicí nejbližší.

Roman: Jednoznačně ten nejstarší a nejpřirozenější ze všech hudebních nástrojů. Nemusíme si na něj šetřit, nemusíme ho nikde shánět, nemusíme ho kupovat. Jedinečný, neopakovatelný exemplář toho nástroje jsme dostali darem přímo od mistra nástrojáře hned při narození.

Hanuš: Určitě klavír. Je to asi tím, že je to kromě skládání hudby to, čemu se od dětství po dnešek soustavně věnuji. Klavír mám rád ale i proto, že má asi ze všech nástrojů největší technické i výrazové možnosti. Ještě mám obzvlášť rád violu a elektrickou kytaru, přestože na ně hrát neumím. Líbí se mi barva jejich zvuku. Každý nástroj, když se na něj hraje dokonale, představuje obrovské spektrum výrazových možností.

Míra: Od malička to byla trubka – našli jsme s bráchama na chalupě křídlovku po tátovi a ačkoli jsou kluci o dost starší než já, byl jsem jediný, kdo na ni okamžitě vydal tón. Bylo mi pět let a od té doby, i když zvládnou hrát i na jiné nástroje, je trumpetka můj život. **Potkal jsem mnoho zajímavých lidí, kteří mě v mém hudebním životě inspirovali, a od kterých jsem se hodně naučil. A nemyslím jen světové jazzové hvězdy ...**

JAKOU HUDEBNÍ OTÁZKU BYSTE SI SÁM CHTĚL/A POLOŽIT? ZNÁTE NA NI ODPOVĚĎ?

Romana: Jedna z krásných otázek pro mě je, jak budou vypadat muzikantské Zákolany dál. Tím, že se pohybují i přes mateřskou dovolenou ve škole vidím, jak tu jsou talentované děti. Všechny hrají na klavír, hodně z nich na flétnu, příčnou flétnu, začínají hrát na klarinet, housle, kytary, trumpety. Tak mám vlastně naději, že bychom mohli mít jednou skvělou pestrou kapelu, třeba jen na hraní jednou za rok při masopustu. A myslím, že se máme na co těšit!

Vladimír: Kde se v Zákolanech bere tolik hudby? Spojené obce Zákolany, Trněný Újezd a Kováry jako věnec obepínají staroslavnou Budeč, která byla - a stále je - historicky i kulturně naprostou jedničkou. Je až k nevíře, kolik významných umělců, tj. hudebníků, výtvarníků, ale i pedagogů tady bydlí a co pro obec dělají. Rád bych se ale vrátil ještě do druhé poloviny minulého století k osobnosti, o které se nemluví nebo neví, ale která má obrovský význam pro hudební **kultivaci** mládeže ze Zákolan a širokého okolí. Byl to František Kopecký, učitel hudby na Vysrčkově, který učil hru na všechny nástroje a všechny druhy hudby potřebné na venkově. V každém případě měl pozoruhodný cit pro doplnění nových

kádrů a vychoval několik profesionálních hudebníků. Bohužel si ho pamatují už jen někteří sedmdesátníci a výše.

Roman: Kdysi mi můj učitel na konzervatoři řekl, že umění začíná tam, kde končí technika - zajímalo by mě, co začíná tam, kde končí umění. A odpovědět na to neumím...

Hanuš: Protože jsem skladatel, sama hudba je pro mě otázkou. Definitivní odpověď neznám, ale dočasnou odpověď

je vždy skladba, kterou dokončím. Až do příští.

Míra: Kde to má konec? Mám na mysli hudební variace, uskupení tónů, melodie... Fascinuje mě to nekonečné množství výrazů hudby - objevování nového, nečekaného, překvapujícího. Doufám, že to nemůže nikdy skončit...

Doufáme v totéž! Otázky kladli Ondřej Klouček a Lucie Wittlichová

Kaple sv. Izidora v Kovárech

před kácením

po kácení

Již několik let probíhají diskuze o podobě centra Kovár v okolí kaple sv. Izidora. Stromy vysázené místními občan před třiceti lety vyrostly a vytvořily nepřehledný les, ve kterém kaple již nebyla téměř vidět. Navíc se lidé v bezprostředním okolí báli, že jim stromy v případě pádu zničí domy či přímo kapličku s nově opravenou střechou. V listopadu proběhlo v kovárské knihovně setkání, na kterém se dohodlo vzrostlé stromy pokácet a následně připravit koncepci další úpravy. S pomocí dobrovolných hasičů byly poraženy téměř všechny jehličnany, a to včetně modřínu, který nyní některým sousedům chybí.

Je však třeba si uvědomit, že bezpečnost lidí a jejich majetku je přednější a do budoucna se poučit a nevysazovat jehličnany v blízkosti nemovitostí. Nyní je před námi otázka, co dál. Kromě estetické podoby je třeba vyřešit i praktické věci, jako je odvod povrchových vod, bezpečnost chodců, umístění autobusové zastávky, příchod ke kapličce apod.

Počátkem příštího roku bychom chtěli uspořádat setkání, jehož cílem bude debata nejen o kovárské kapličce, ale i o dalších tématech týkajících se budoucího rozvoje Zákolan – Kovár – Trněného Újezdu.

Lucie Wittlichová

Jedna škraboška Benátky nedělá.
Ale když jí nasadí všichni, pak začíná

benátská noc

Základní škola a Mateřská škola Pod Budčí
a Obec Zákolany pořádají III. školní ples

7.1.2017

20 - 02 hodin / Velký sál SLAVIE v Kolči
Vstupenky 200,- k sezení 150,- ke stání.
Hraje IDEALBAND a poté DJ písničky na přání.
Odvoz hostů zajištěn.

HUDBA VE VAŠÍ ŠKOLE POD BUDČÍ

Bez hudby a muzicírování si fungování naší školy ani neumím představit. Věřím, že muzicírování a zpívání podporuje mnoho vzdělávacích procesů a že hudba by měla být každodenní součástí života dospělého člověka, ale o to více i dětí. Muzicírování přispívá k vytváření příjemné a bezpečné atmosféry celé školy, k relaxaci a další aktivizaci dětí i k utváření vzájemných sociálních vazeb. Jsem velmi ráda, že můžeme s dětmi ve škole zapojovat hudbu ve velké míře do povinné výuky, do příjemných společných událostí, jako jsou oslavy narozenin, školy v přírodě, ale i do smysluplných volnočasových aktivit dětí. Přestože si myslím, že nikdy není pozdě se začít učit hrát na hudební nástroj nebo se začít učit zpívat, jsem u hudby zastáncem moudrého přísloví: „Co se v mládí naučíš, ve stáří, jako když najdeš.“

Jsem tedy velmi vděčná, že se u nás děti mohou v rámci běžné povinné školní výuky pod vedením pana učitele Františka Jirky, pravidelně každý týden dvakrát prakticky učit hře na klavír v propojení se čtením i zapisováním not. Pan František Jirka učil svou metodou žáky běžné základní školy hromadně hrát na klavír na základní škole v Trutnově, ale také několik let v Torontu v Kanadě. Jsem velmi ráda, že tohoto hudebního vzdělání se dětem dostává v naší škole zdarma, tedy není nutné utrácet mnoho peněz za soukromé kroužky a není výběrové pouze pro „nadané“

Děti neohroženě zpívají sv. Václavovi při jeho slavnostech na Budči.

žáky. Každý má šanci se hře na piano naučit a najít v ní zálibu a smysl. Věřím, že je pro život v moderní, stresující době, právě tato získaná dovednost pro děti správným pomocníkem a posílením vyváženého a zdravého vzdělávání.

Kromě dvou hodin hudební výchovy se s dětmi celé školy pravidelně scházíme v komunitním kruhu každé pondělí ráno, kde jsou společné aktivity prokládány zpěvem písní

s kytarou. Mezi oblíbené písně našich dětí patří hity jako Tři kříže, Tři citrónky, Není nutno, Severní vítr a mnoho dalších. Nechybí ani zpěv lidových písní z Moravy a Čech. Mnozí z vás možná již byli přítomni některému z vystoupení žáků naší školy. Jsme vždy velmi rádi, když je v časových možnostech všech učitelů a přátel školy podpořit dětské vystoupení také svým hudebním uměním. Velmi často a ochotně nás podporuje paní učitelka a maminka dvou žáků školy Romana Ondráčková hrou na harmoniku a pan učitel Adam Janoušek hrou na hobo.

Rádi využíváme právě nácvik lidových písní s doprovodem rytmických i dalších hudebních nástrojů k vystoupení žáků školy u příležitosti každoročních tradičních setkání: den seniorů, mikulášská besídka, masopust, vítání občánků apod. Děti se učí tedy zpívat a hrát nejen pro své vlastní potěšení, ale také pro radost ostatním lidem.

Velmi mě také potěší, když se k vystoupení děti chtějí také přidat s hudebním nástrojem, na který se učí hrát jinde než u nás ve škole. V poslední době jste si mohli pro potěšení a vánoční naladění poslechnout vystoupení všech žáků školy na Mikulášské besídce v zákolanském parku.

Jako další velkou a smysluplnou hudební aktivitu na naší škole musím uvést výuku hry na zobcové flétny pod

vedením pana učitele Adama Janouška, který dovedl již některé žáky ke hře na další dechové nástroje (příčná flétna, klarinet). Krásný koncert byl v tomto předvánočním čase k potěše všech milovníků hudby na Budči u příležitosti zimního Jarmarku. Zde letos vystoupili žáci naší školy, ale také další žáci pana učitele Adama Janouška z Roztok u Prahy.

Velice rádi hudbu ve škole tvoříme, ale s chutí se s hudbou také setkáváme opačně, tedy jako posluchači. V poslední době nás moc potěšilo hudebně i esteticky mile pojaté poetické vánoční představení v divadle Lampion v Kladně České Vánoce Josefa Lady. K oblíbeným poslechovým aktivitám patří také hudební programy pro děti Pražské filharmonie, kde se hudebníkům daří děti do svých programů aktivně zapojovat.

Přeji všem poklidné, hudbou ozdobené sváteční dny!

Hana Hlinková

Mikuláš bývá neodolatelně přitahován k místům, kde se hraje na flétnu.

Hommage a Zbyněk Sedláček

VÝSTAVY V KAPLI SVATÉHO IZIDORA V KOVÁRECH

V sobotu 10. prosince byla v Galerii města Loun ve Vrchlického divadle otevřena výstava, která je věnována památce historika umění, estetika a kurátora Zbyňka Sedláčka. Jeho dílo bylo přetrženo ve svém rozkvětu, nebylo dokončeno. K velkým projektům se Zbyněk teprve připravoval, své zásadní výstavy a knihy měl ještě před sebou.

Konkrétní obrysy tato výstava dostala na jaře letošního roku. S myšlenkou spojit autory, kteří vystavovali v kapli svatého Izidora v Kovářech, přišla Dagmar Šubrtová. Vzniklo tak spojení umělkyně a umělců, kteří se sice znají, což ale neznamená, že se všichni věnují stejnému výtvarnému projevu.

Zbyněk Sedláček

Zbyňka jsem osobně poznal již v roce 1985, tedy v době našich společných studií na pražské Filozofické fakultě. Od té doby nás spojovalo přátelství, které se lety prohlubovalo a zrálo. Velmi jsem si Zbyňkových aktivit vážil a celá naše stolní společnost obdivovala jeho nasazení a záběr. Během jednoho týdne byl schopný otevřít i několik výstav, často na různých místech, od západu po východ a od severu k jihu. Také prostory, kde Zbyněk výstavy připravoval, zahrnují od tradičních muzeí a galerií i místa

překvapivá, kde se umění běžně neukazuje. Jeho přehled o současném umění byl výjimečný. Zbyněk vždy výstavy uváděl hutným, přehledným a informacemi naplněným slovem. Věřil v sílu a moc umění a této víře obětoval svůj veškerý čas. Zbyněk výstavy sám připravoval, ale navštěvoval i projekty svých kolegů a přátel.

Z dřívější výstavy v kapli svatého Izidora v Kovářech

V roce 2001 jsem začal organizovat příležitostné jednodenní výstavy v opuštěné kapli svatého Izidora v Kovářech. Zbyněk byl častým návštěvníkem a bylo přirozené, že jsem mu záhy navrhl, zdali by neměl zájem pro kovárskou kapli připravit nějakou výstavu. Zbyněk vždy citlivě uvažoval o místě, které mělo sloužit jako výstavní prostory. Nebylo možné s prostorem nějak bojovat či jej vědomě potlačit či jinak negovat, ale naopak využít jeho potenciál, specifické vlastnosti, ale vlastně i celé genius loci dané

ho místa. Zbyněk postupně pro kapli svatého Izidora připravil šest výstav. Každý z autorů pracoval s místem specificky, v prostorech kaple se tak objevila konceptuální díla, fotografie, někteří autoři provedli přímé vstupy do interiéru, jiní připravili prostorové instalace, další pak představili akce či performance.

První výstavní projekt, který Zbyněk v roce 2002 pro kapli svatého Izidora připravil, představil cyklus Legenda od Michaely Thelenové. Její přepis svatováclavské legendy do sms zpráv působil překvapivě a na první pohled jaksi nepatříčně. Otevřel, na svou dobu téměř vizionářsky, široké spektrum otázek, od možnosti či nemožnosti virtuální komunikace po formu, která svou vizuálníou směřuje diváka zcela odlišným směrem. Již na této výstavě Zbyněk sledoval i historii místa, která je díky blízkosti staroslav-

né Budče spojena s naší nejstarší historií. V roce 2008 Zbyněk připravil výstavu Lucie Preissové. Také v tomto případě výstava reagovala na místo. Autorka připevnila přímo na zeď kaple obrysy vyobrazení svatého Izidora a vytvořila tak jakousi variantu křížové cesty. Po této výstavě následovaly další již v pravidelném časovém rytmu, vždy v souvislosti se svátkem svatého Václava. V roce 2009 to byla instalace a performance Martina Zeta s názvem Všeвода. Sakrální prostor vytvořil rámec pro projekt, který nejprve vyvolával mezi návštěvníky překvapení, aby ve svém závěru vytvořil téměř iniciační a mystickou atmosféru. V roce 2010 se výstavou Osa představila Markéta Váradiová. Její instalace zrcadel ukázala nové možnosti vnímání prostoru kaple, jakoby její architekturu rozložila a následně poskládala vždy do nového celku, který byl závislý na místě, na kterém se návštěvník nacházel. V roce 2011 se v kapli představila svou tvorbou Dagmar Šubrtová. Také její výstava Stella Maris/ Hvězda mořská, vycházela z místa. Videoprojekce zachycovala měnící se obrazy Zákolanského potoka, tedy místa s výraznou uměleckou pamětí. Na přelomu 19. a 20. století zde vznikaly první impresionistické krajinomalby u nás. Poslední výstavou, kterou Zbyněk pro kapli svatého Izidora připravil, byla expozice Samomluvy Petra Veseleho, který na tomto projektu spolupracoval s Marií Kapounovou. Jejich křehké, minimalistické práce vtáhly diváka svou inti-

mitou a přes svou jednoduchost dokázaly iniciovat hluboký vnitřní prožitek.

Současná výstava v Lounech chce být především poctou příteli. Výsledný soubor je pestrý, jednotlivá díla různých autorů se vzájemně podporují a svým způsobem spolu i komunikují. Velkorysá zrcadlová instalace Markéty Váradiové dává vyniknout intimně fotografického cyklu Michaely Thelenové. Její fotografie Sudetská renetta zase v průhledu otevírá instalaci sedmi dvou set litrových sudů Martina Zeta, která do výstavního prostoru vnáší vodní živel a otevírá tak cestu ven, do přírody. Série soch Dagmar Šubrtové do výstavy přináší osobitou kosmologickou rovinu. Forma krystalu má svou hlubokou a bohatou tradici. Jejich povrch je zde pokryt stovkami a tisíci stehů, které tvoří fantastické světy hvězd, sluncí, komet a celých galaxií. To, co je vně, je zde uvnitř. Stehy jsou i hlavními stavebními kameny výšivek Lucie Preissové. Explicitní citace textů punkových skupin jsou vyšity klasickým způsobem a na první pohled by mohli zdobit jakoukoli starosvětský interier. Petr Veselý zůstává věrný minimalistické strohosti, jeho přesný výběr děl přímo odkazuje k instalaci v kapli svatého Izidora.

Přípravy výstavy probíhaly v příjemné a přátelské atmosféře, Zbyněk byl všudypřítomný, prolínal se našimi rozhovory i myšlenkami, byl neustále s námi. Je stále s námi.

Otto M. Urban